

בבית המשפט העליון

דנג"ץ 5088/10

בפני : כבוד הנשיאה ד' ביניש

העותרים : 1. דוד אלישע
2. חברת אימו סחר המזרח בע"מ

נגד

המשיבים : 1. הרבנות הראשית לישראל
2. מועצת הרבנות הראשית לישראל
3. ארזי כהן, מחלקת יבוא ברבנות הראשית
4. חיים לסרי, מחלקת יבוא ברבנות הראשית
5. עו"ד שמעון אולמן, היועץ המשפטי לרבנות
הראשית
6. הרב יונה יחיאל מצגר, כבוד הרב הראשי
לישראל
7. הרב שלמה משה עמר, כבוד הרב הראשי
לישראל

עתירה לדיון נוסף בפסק דינו של בית המשפט העליון
(כב' השופטים : א' גרוניס, א' רובינשטיין, ח' מלצר)
מיום 23.6.2010 בבג"ץ 708/09

בשם העותרים : מר דוד אלישע

החלטה

בפניי עתירה לדיון נוסף בפסק דינו של בית משפט זה מיום 23.6.10 בבג"ץ 708/09, שבו נדחתה עתירת העותרים כנגד החלטת המשיבה 1 (להלן: הרבנות הראשית) שלא ליתן תעודת הכשר למוצרי מזון המיובאים לישראל על ידי העותרת 2 (שהעותר 1 הוא מנהלה ובעל המניות בה), וזאת על אף שאותם מוצרי מזון זכו להכשר של גופי כשרות פרטיים בחו"ל.

בפסק הדין נשוא העתירה, שניתן מפני השופט א' רובינשטיין ובהסכמת השופטים א' גרוניס וח' מלצר, נקבע כי הרבנות הראשית אינה חייבת ליתן תעודת כשרות "ישראלית" למוצרים המיובאים על ידי העותרים, אך משום שמוצרים אלה נושאים אישורים של גופי כשרות זרים. השופט רובינשטיין ציין בפסק דינו כי לרבנות הראשית מוקנה, בהתאם לעקרונות המשפט מינהלי, שיקול דעת בנוגע להענקת תעודות כשרות, וכי היא צריכה לקבל את החלטותיה בעצמה ולבססן על תשתית עובדתית מתאימה. בהקשר זה הוסיף השופט רובינשטיין כי הרבנות הראשית אינה רשאית להתפרק מסמכויותיה ולסמוך בעיניים עצומות על הכשרים מסוגים ומינים שונים שעשויים להינתן למוצרים מעבר לים. עוד קבע השופט רובינשטיין כי העותרים לא הצליחו להראות כי נפל פגם קונקרטי באי-מתן תעודת הכשר למוצר ספציפי, כי הופלו ביחס ליבואנים אחרים או כי דרישת הרבנות לביקור במחסניהם אינה סבירה. בנסיבות אלה קרא השופט רובינשטיין לעותרים לשתף פעולה עם הרבנות הראשית על מנת לזכות בתעודות הכשרות המבוקשות על ידם.

בעתירתם לדיון נוסף טוענים העותרים כי לפסק הדין נשוא העתירה ישנן השלכות רחבות על כל אזרחי המדינה, שכן אי-ההכרה באישורים של גופי כשרות זרים והדרישה לקיום הליך נוסף של בדיקת כשרות המוצר יביאו להעלאת מחירי המזון. כן טוענים העותרים כי הכרתו של בית המשפט בסמכות המשיבים להיכנס לחצריו של היבואן מעגנת פגיעה בלתי מידתית בזכויות לכבוד האדם ולפרטיות. העותרים מציינים עוד, כי הם לא ביקשו לחייב את פקידי הרבנות הראשית לאשרר ללא גבולות וסייגים את כל תעודות הכשרות מחו"ל, אלא אך את התעודות שניתנו על ידי ארבעה ארגוני כשרות גדולים, ותיקים ומקצועיים. בהקשר זה מדגישים העותרים כי המחלוקת בינם לבין המשיבים אינה הלכתית-דתית אלא נוגעת לטווח השיקולים אותם רשאית הרבנות הראשית לשקול בכובעה המינהלי בטרם תאשרר את תעודת ההכשר הדתית מחו"ל.

דין העתירה לדיון נוסף להידחות. על אף האופי העקרוני שמנסים העותרים להקנות לעתירתם, אין מדובר במקרה שבו נקבעה בפסק הדין נשוא העתירה הלכה חדשה או קשה המצדיקה דיון נוסף. פסק הדין נשוא העתירה מבוסס על היותה של הרבנות הראשית גוף ציבורי הפועל על פי דין, ובכל הנוגע למתן תעודות כשרות חלים עליו כללי המשפט המינהלי. בקביעה זו אין משום חידוש הלכתי, שכן בית משפט זה כבר עמד לא אחת על כפיפות הרבנות הראשית לכללי המשפט המינהלי (ראו למשל: בג"ץ 351/04 מלון פלס בע"מ נ' הרבנות הראשית, המועצה הדתית נתניה, פ"ד נט(2) 433, 436 (2004); בג"ץ 7471/05 בלדי בע"מ נ' מועצת הרבנות הראשית לישראל (טרם

פורסם, 20.6.07), פסקה 6 לפסק דיני). בנסיבות אלה ברי כי טענות העותרים נוגעות, למעשה, אך להחלטות הפרטניות שהתקבלו בעניינם, ואינן מעוררת סוגיה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית כללית. לפיכך, המסקנה המתבקשת היא כי לא מתקיימים בענייננו התנאים הקבועים בסעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, לקיום דיון נוסף בפסק דין של בית המשפט העליון.

אשר על כן, העתירה נדחית.

ניתנה היום, ב' בחשון התשע"א (10.10.2010).

ה נ ש י א ה